

Sygn. akt II KO 16/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **D. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2013 r.,

zażalenia D. K. na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2013r., sygn. akt II KO 16/13, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 października 2010 r., zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 kwietnia 2010 r.,

na podstawie art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skazany D. K. pismem z dnia 25 stycznia 2013 r., skierowanym do Ministerstwa Sprawiedliwości złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 października 2010 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 kwietnia 2010 r. Ostatecznie wniosek ten wraz z aktami sprawy został przesłany do Sądu Najwyższego jako właściwego do jego rozpoznania w dniu 15 marca 2013 r. (art. 544 § 2 k.p.k.). Następnie skazany skierował do Sądu Najwyższego wniosek o

wyznaczenie mu w postępowaniu wznowieniowym pełnomocnika z urzędu ze względu na niemożność pokrycia kosztów zastępstwa adwokackiego z wyboru.

Zarządzeniem z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt II KO 16/13, Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Najwyższego, na podstawie art. 78

§ 1 k.p.k., odmówił D. K. wyznaczenia adwokata z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania i na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. wezwał go do usunięcia w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania, poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez obrońcę ustanowionego z wyboru, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku, albowiem skazany nie wykazał, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Odpis tego zarządzenia skazany otrzymał w dniu 16 kwietnia 2013 r., (k.19), lecz w określonym terminie nie usunął wskazanego braku formalnego. W tej sytuacji, Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Najwyższego, zarządzeniem z dnia 27 maja 2013 r., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania. W wywiedzionym zażaleniu D. K. wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia, podnosząc, że jest pozbawiony wolności od 12 lipca 2002 r. i w związku z tym nie wykonuje pracy zarobkowej, a tym samym nie ma możliwości finansowych wynajęcia adwokata lub radcy prawnego do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 545 § 2 k.p.k. jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt III KZ 67/12, LEX nr 1220908, wyraził pogląd, że obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Słowo "powinien" jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w tym przepisie. Takiej interpretacji art. 545 § 2 k.p.k. autor zażalenia nie kwestionuje, podnosząc jedynie, że nie jest w stanie wyłożyć kosztów związanych z wynajęciem pełnomocnika, do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. D. K. wydaje się jednak nie dostrzegać, że w

zarządzeniu z dnia 8 kwietnia 2013 r. odmówiono mu wyznaczenia obrońcy z urzędu trafnie zauważając, że z treści pisma administracji Aresztu Śledczego w R., w którym aktualnie skazany przebywa, wynika, iż na dzień 2 kwietnia 2013 r. posiadał on na koncie 4035,39 zł, z czego do dyspozycji 345,09 zł (k.15), a zatem dysponuje środkami, które umożliwiają mu realizację przymusu adwokackiego w postępowaniu wznowieniowym. W tej sytuacji, wskazany w zaskarżonym zarządzeniu brak mógł być usunięty tylko poprzez ustanowienie przez D. K. pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego, tym bardziej, że prawidłowość wezwania skazanego do usunięcia braków formalnych, w trybie art. 120 § 1 k.p.k., nie budzi zastrzeżeń.

Z tych względów zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.